

Justyna Mizerka

Lubochnia, st. st. 12-13, gm. Gniezno,
woj. poznańskie, AZP 50-35/173 i 174

Informator Archeologiczny : badania 30, 173

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

norycko-panońskie – typu A 68 oraz A 236c (najwcześniejsze zabytki związane z tą kulturą), żelazna fibula z grzebykiem na główce, inkrustowana na główce srebrną blaszką dekorowaną ornamentem „sznurowym” oraz zdobiona na kabląku wtopioną siateczką z elektronu, srebrna zapinka z wysoką pochewką i podwójną sprężyną (jedna martwa), dekorowana czterema pierścieniami z perełkowatego drutu, brązowa zapinka ze sprężyną w kapturku, z grzebykami na nóżce i kabląku, z trąbkowato rozszerzoną główką i guzkiem na zakończeniu nóżki (wskazuje ona na kontakty z kręgiem zachodniobałtyjskim, a szczególnie z terenami Sambii). Z innych elementów wyposażenia grobowego wspomnieć należy jeszcze bransolety: fragmentarycznie zachowane żmijowate (brązowa i srebrna) i dwie sztabkowate, dekorowane na całej długości obwodu podwójnym pasem tłoczonych kropek.

Podsumowując, na stanowisku nr 2 w Lubieszewie poza pominiętymi tutaj materiałami związanymi z osadą późnoneolityczną, z wczesnej epoki żelaza i wczesnego średniowiecza, występują dwie fazy cmentarzyska, najprawdopodobniej bezpośrednio się ze sobą zazębiające, świadczące o nieprzerwanym użytkowaniu cmentarzyska od I w. p.n.e. co najmniej do końca III w. n.e. Duży stopień zniszczenia stanowiska uniemożliwia dokonanie pełniejszych i rozstrzygających uogólnień zarówno co do chronologii samego stanowiska (brak pewnych podstaw do datowania początku użytkowania cmentarzyska już na fazę A₁ oraz przeciągania tego funkcjonowania do IV w.), jak i „przenikania” się elementów oksywskich z wielbarskimi. Ze względu na niezwykle bogaty i interesujący materiał zabytkowy oraz długi okres użytkowania, stanowisko to należy do najważniejszych na obszarze Żuław.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ w Elblągu.

Badania należy kontynuować do całkowitego ich zakończenia.

Lublin-Dąbrowa, st. 19

patrz: neolit

LUBOCHNIA, st. st. 12–13,
gm. Gniezno,
woj. poznańskie,
AZP 50–35 /173 i 174

- osada kultury amfor kulistych (neolit)
- ślady osadnictwa kultury lużyckiej (epoka brązu)
- osada kultury przeworskiej(?) i wielbarskiej (okres wpływów rzymskich, fazy B₂-C₁)
- ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego (koniec XI–początek XII w.)

Ratownicze przedinvestycyjne badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. mgr. Czesława Strzyżewskiego i Justynę Mizerkę (Muzeum Początków Państwa Polskiego w Gnieźnie). Finansowane przez Urząd Gminy w Gnieźnie. Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię około 60 m².

Odsłonięto 24 obiekty, nieznacznie lub w dużej części zniszczone w trakcie robót wodociagowych; 22 pochodzące z osady kultury przeworskiej(?) – kultury wielbarskiej wystąpiły w rozrzucie około 290 x 120 m. Odkryto: piec do wypalania wapna, resztki budowli naziemnej, 16 palenisk i 6 jam. Piec miał wymiary 1,96 x 1,60 m i miąższość 1,34 m. Znajdował się w obrębie większej budowli kształtu prostokątnego i był zbudowany z kamieni okalających jamę, która zawierała bryły wapna zlepione z fragmentami dużego naczynia z końca II w. W budowli mieszkalnej (bez śladów słupów) długości około 4 m (północny zachód–południowy wschód), zachowanej szerokości 1,80 m i miąższości 0,24 m, odkryto ułamki ceramiki, polepę, kości zwierzęce oraz żuźle żelazne, poświadczające wytop żelaza na tym terenie. Poza ułatkami naczyń glinianych ręcznie lepionych, często o powierzchniach gładkich i schropowaconych, a w jednym wypadku z ornamentem pól gładkich i zakreskowanych skośnie, znaleziono tylko oselkę z piaskowca oraz kości zwierzęce (bydła, jelenia i sarny). Podobnej ceramiki nie ma wśród materiału pochodzącego z wykopalisk na sąsiedniej osadzie kultury przeworskiej z późnego okresu wpływów rzymskich, zlokalizowanej na wschód od omawianego stanowiska. W dwóch jamach neolitycznych wystąpiły narzędzia krzemienne i kości zwierzęce, a w warstwach odkryto ułamki naczyń kultury amfor kulistych, kultury lużyckiej oraz z okresu wczesnego średniowiecza.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Początków Państwa Polskiego w Gnieźnie.

Konieczny jest nadzór archeologiczny nad dalszymi pracami budowlanymi.